

הקדמה

*Peter we enter
into the world
with the words
of our teacher*

*Admitting one Kabbalah
what's what
and what's not*

*Explaining
the Kabbalah*

אמר המחבר. ראיתי להמחברים אחו דרכם בקורס טרם הכנסם פנימה תוך ארבע אמות של הלכה לפתחם להם שער אשר צדיקים ייכאו בו. ביראת חטא הקורמת לחכמת המתקימת וכמה"ב (מאליט ק"ה) ראש חכמה יראת ה' ומהם דרכו בעקב עונה להקטין מעשיהם לבב יתגאו בדרכיהם הנפלאים. עד (פנאלין ז' ע"ק) رب כי הוי חז' כו. ואנכי לא באתי לידי שני המידות הללו. אם להוכיח בשער ובבים ידעת כי לא כי הוי להורות דרך לעם ה' אלה. ואם לבב אתגאה בחיבוריו זה הן מחברותי בעצמי העיד עלי כי מעשיה מוכיחין עליה חריבה ודלה מחת עני. אחת היא שראיתית חוכה בעצמי להודיע עליכם יען כי נצטווינו מפי חז'ל במש' שביעית על הא דתנן (פרק י' מאה ח) כיווץ בו רוצח שהגה לעיר מקלטנו ורצו אנשי העיר לכבדו יאמור להם רוצח אני וקאמר ע"ז בירושלמי הדא אמר בר נש דתני חדא מחלת ואינו אול לאתר ואינו מוקדין ליה בגין תרתי ציריך לומר להו חדא מלכת אנה חכמים. הביאו הר"ש שם. וכן אנכי מודיע. יען המעיניים בחיבוריו זה היטהו כי הרכה בכקיאות וחיריפות יודע אני מך ערבי כי קטנות מהכיל לחבר חיבורים ולהפיצם בישראל ו록 קמרי דאבה דאבא אהני לי (עי' פולומ' ג' ג) וזכות אבותי הקדושים המשמשים לפניו ית"ש במורים עמדה לי לבא עד כה. וכוכתי להסתופף בצלו של הבית הגדל שגדלים בו תורה אשר יירה אבן פנחה אביך הרועים מרון זקיי הגאון וצדיק יסוי"ע מוהר"ח זצ"ל מוואלזין זי"א אשר מאזו בן עתה לא זו מכותלי מדרשו חבירים ויש מהם רואים להוראה מקשיכים להגדיל תורה ולהأدירה ואני לקחתי לי למנה גם בימי נעוריו להתחבר בפלפול חבירים ולמצות מדותיהם והיא שעמדה לי לחבר חיבוריו זה. ומוקוה אנכי בעורתו יתרבור אשר המעינים בו ימצאו כף נחת כי לא חברתו להגדלים יחו כי הם אינם צריכין לדידי רק למרי ינוקי למדם קשות בישיבה ולפלפל בסבירותו ישרה כאשר הורוני רבותי נ"ע. וזה הסיבה אשר לא כתבתי סיום ההלכה היוצא מדברי בסוף כל סי' כי יראתי פן אכש ואשמתי בשגגה תלמוד העולה וזון כי הורגתתי לחדר התלמידיםומי יודע אם אין חידודה קורט לילכונה של הלכה. ורק בהפתחות רשותי קצת סיום הדברים להלכה ולא למעשה. והנה בכמה מקומות הכתאי דברי הגمرا ולא שמרתי להעתיק הלשון רק הכוונה. כי לפעמים היה קשה לי לעיין בפנים ולהעתיק. ולדעתי זה הטעם דنمצא בגמרה איזה פטוקם בשינוי הלשון ממה שהוא כתוב כמו ונתן הכלף וקס לו משום דברם שככלב אי אתה רשאי לאמורם ע"פ וכשהיו דורשים הפטוק היו אמורים מן הכתב ולפעמים כשהוא מצוי להם בספר במקומות הוא ה' אומרם הפטוק בשינוי קצר רק שיבואר בו כוונת הורישה. ואפתח בכבוד אכסניה של תורה:

מסכת שבת (פמ) דרש ר' סימאי בשעה שהקדרימו ישראל נעשה לנשמע יודו ס' ריבוי של מה"ש וקשרו לכל אחד מישראל שני כתדים - א' כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע. ויש להבין אומרו בשעה שהקדימו ולא אמר בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע ומוחך דרך ע"י הקדמה זכו להני שני כתדים ויש להבין היאך תלוי בההקדמה? והנראה

ריג	.....
ריי	.....
רמן	.....
רכט	.....
REL	.....
רמב	.....
רמר	.....
רנב	.....
רנו	.....
רנט	.....
רטא	.....
רטו	.....
רטט	.....
רעל	.....
ת נורה רעה	.....
רעה	.....
ה לבטול	.....
רפב	.....
שעעם	.....
רצע	.....
שאנינה	.....
רצט	.....
sharpeth	.....
שו	.....

ריד

בית

הקדמה

הלו'

גם הם מחוויקים להו
ה"א הא כורסא תש
הרי דחשייש רתמי
קרושה והמחזיקו הרי
עליו קדושות התורה,
ה מהנה ת"ח מנכסיו
חיים כולכם היום" נ
של ואתם הדבקים נו

Even if you have
all of the time you
will have to learn to
the rest of teaching

וחטףם לזה דהה
דמכוар ב
רק עצם הקדושה וכו'
ליח לבך. וכזה נוכל
ירחא באורתא וחידיו
קרו ליה בר כי רב ז
דרכי יחפץ וכו' ביים
יום א' בשנה מעלה
בתורה יום א' בשנה
לאו מילטא ובעצם ה
אמרו (טומן ג') כל ז
תורה נתקדש גופו בק
דאמרו (פמיש נ') לעול
הא מצד עצמו לא ב
לא הרו עצם הקדשו
וזהו דרוש ר"י על ע
הרי כאלו עסוק כל ז
התורה, וזהו דרוש זה
כולה הרוי הכנה והזום
הකבלה. והנה המג"א
אפי' אם נשמש בו ז
עליו הקדושה ורק בע
עליהם על מל מצות ועו
דישראל נתפשט או ז
בעת קיומ של המצאות
או לבכתי נתקשו או ז
לכשטעי בשתי ז

לי ויבן ג"כ למה אמרו ישראל נעשה ונשמע ולא נשמע ונעשה. דהנה איתא בזוה"ק
נעשה בעובדין טבין ונשמע בפתגמין דוורייתא הרי דעתה על קיומ המצאות ונשמע
הרי קיבלת לימוד התורה".珂. והנה ידוע לימודי תורה הוא משמי פנים א' כדי לידע הארץ ומה
לעשות ואם לא ילמוד הארץ יקיים ולא ע"ה חסיד וגם הנשים שאינם מחוויקים בלימוד התורה
מ"מ מחוויקות ללימוד למצאות הנוגגות בהן וכמו דעתך בב"י ס"י מ"ז בשם הרוקח דמש"ה
מכרכות בה"ת, אמנים ² בנשים יש עוד מעלה א' על הנשים דנסים בלימוד אינם מקיימות
שום מ"ע רק הרוי מבוא לקיומ המצאות ונמצא דהליימוד אצלם הרוי מעצמו וכמו הנחת
קיום המצאות ולא הרוי מבוא לבניהם הוי הלימוד גם מ"ע מעצמו וכמו הנחת
תפלין וכדומה ונמצא הרוי ב' בחיה מבוא למצאות וגמ תכלית בפני עצמו. וזהו דעתך במנחות
דר' צ"ט: שאל ב"ד ב"א של ר"י את ר"י כגן אני שלמדתי כל התורה יכולה מהו שלמדו
חכמת אריסטו ³ אל צא ובדור שעה שאינו לא יום ולא לילה דהחויב להרוי משום קיומ המצאות
הא כבר יצא בו כיוון שיודיע כל התורה יכולה הארץ לעשות דבר הנעשה לאיזה תכלית אין
לו להמשך יותר מכפי הצורך לאוטו התכלית המבוקש. וрок מ"מ חייב מצד עצם המצאות של
הלימוד תורה. והנה אם היו אמורים ישראל נשמע ונעשה לא היה במשמעותם רק על
מצאות אלא שמכורחין ללימוד קורם כדי שידעו הארץ לעשות והיה נשמע נ麝 ומבוא לנעשה
ונעשה היא התכלית והיה ורק קבלה א', ומ"ה אמרו נעשה ומובן אליו שמכורחין ללימוד
מקומות ואח"כ אמרו נעשה ונמצא דהרי עצמו ג"כ גם שלא יצטרכו ללימוד
משמעות עשי' ג"כ ילמדו מצד עצמה. ונמצא ע"י ההקדמה נעשה ב' קבלות של ב' תכליתים
על מצות ועל תורה, והוא שאמרו בשעה שהקדמו והיה ב' קבלות על מצות ועל תורה
ירדו ס"ר מה"ש וקשרו לכל א' מישראל ב' כתמים א' בגדי נעשה וא' בגדי נשמע דע"י
ההקדמה זכו לב' כתמים. ובזה נבין מה דעתך בשכת שם א"ר שמואל בר נחמני א"ר מה
דכתיב (פי' גיטים ז) לביבני אחותי אלה לבכתי נטה' מאיר מעין-בתחלתה בא' מעין-לכשטעי
בשתי עיני. ומאמר זה נעלם לנו פירושו הפשט ולדברינו יובן רקאי על מאמר נעשה ונשמע
דאיתא בסוגי' שם. דהנה במס' כתובות דף קי"א א"ר"א ע"ה א"ים חיים א"ל ר' יונתן לא ניתא
למריhiro דתימא הכי כר' א"ל מקרה אני דורש (טעה י) כי תל' אורות טיך וארץ רפאים תפיל
כל המשמש באור תורה או ר' מקרה לאו ר' מקרה נושא תורה אין או ר' תורה
מחיה. כיוון ר' דחו"י דקמצטער א"ל ר' מצאתי להם תקנה מן התורה (גיטים ז) ואתם הדבקים בה'
אלקיים חיים כולכם היום וכו' וכי אפשר לדבוקי בשכינה כר' אלא כל המשיא בתו לת"ח והעשה
פרקטי' לת"ח וה מהנה ת"ח מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאלו דבוק בשכינה. והנראה להסביר
רבתילה אמר לי' דע"ה לאichi לעיל כיוון שאין לו או ר' תורה ע"ג דמקיים שארי מצות
מ"מ הא קי"ל (מגילה ט ז) תשמשי מצוה נורקין ותשמשי קדושה נגנוין דבר שנשתמש ב'

בית

קדמה

הלווי

רטו

גם הם מחזיקים להת"ח הוי ס"ד דלא מהני וכמבוואר במס' מגילה דף כ"ז אמר רבא מריש ה"א האי כורסא תשמש דתשמש הוא כיון דחוואי דמנחי ס"ת עליה אמיןא תשמש הוא הרוי תשמש דתשמש גם בקדושה לא חל עליו שום קדושה וא"כ הא הת"ח הוי תשמש קדושה והמחזיקו הוי תשמש דתשמש רדא"ג דהוי מצה גדולה להחזקת"ח מ"מ לא חל עליו קדושת התורה, וזה שאמיר מצאי להם תקנה מן התורה ואתם הדבקים בה' כו' כל המהנה ת"ח מנכסיו אבל דבוק בשכינה דהוי תשמש קדושה ולא תשמש דתשמש ועיז חיים כלכם היום דנסארו בקדושיםם לעולם ויחיה לעל'. ועי' בסנהדרין דף צ' דהאי פסוק של ואתם הדבקים נדרש על תחית המתחים לעל' ע"ש וירענן מיני' דגם המהנה ייחיה לעל' וכמאה"כ (מפל' ג) עץ חיים היא למחזיקים בה:

והתם להה לת"ח לא הוי בכח' תשמש קדושה רק בכח' עצם הקדושה וכמו דמברא בא"ח סי' מ"ג דהקלף שכותבין עליה ס"ת לא הוי תשמש קדושה רק עצם הקדושה וכמו כן הת"ח הוי גופו הקלף של תורה שבע"פ וכמאה"כ (אף) כתובם עלلوح לבך. ובזה נוכל לפרש הא דאיתא בחגיגה דף ה' ר' אידי בר' הי רגיל דהוי אול תלהא ירחא באורה חד יומא בכ"י רב פ"י שבתו היה רוחוק מבמה"ר מהלך שלשה חדשים והו יקרו ליה בר כי רבי רוח יומא כו' נפק ר' יוחנן ודרש (שעשה מ') ואותי יום יומן ידרשו ודרעת דרכי יחפזון וכי ביום דורשין אותו וביליה אין דורשין אותו אלא לומר לך כל העוסק בתורה יומ' א' בשנה מעלה עליו הכתוב אבל עסק כל השנה כולה והענין דקייל' בתשימי' קדושה דזהמנה לאו מילתא ובעצמם הקדושה הוי הזמנה מלאה וכיוון דהת"ח הוי בכח' עצם הקדושה ומ"ה אמרו (לפומ' ג' ו') כל המקובל עליו על תורה פרוקין ממן עול ד"א דמיד שקיבל עליו על תורה נתקדש גופו בקדושת התורה רק וזה בלומר תורה לשמה אבל הלומד שלא לשמה ע"ג דבריו (פרקוט' נ') לעולם יעסוק אדר בתורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה מ"מ הא מעד עצמו לא מהני רק הוי הכנה לבא בעצם המבוקש דהינו שיבא לשמה וא"כ הא לא הוי עצם הקדושה והו רק בכח' תשמש ובו לא הוי הזמנה מילתא ולא מהני הקבלה, וזהו דורש ר' י. על עובדא דר' אידי רהוה ליה הכנה כל השלשה חדשים בהליכה לבמה"ר הדמיי אבל עסק כל השנה כולה ודעת דרכי יחפזון רגס ביום א' סגי אם כל השנה כולה הוי הכנה והזמנה לאותו יום והיינו דוקא אם דעת דרכי יחפזון דהינו לשמה ומהני הקבלה. והנה המג"א כתוב בס' מ"ב דמצואה ודראי הזמנה לאו מילתא וזה פשטו וכורור דהא אפי' אם נשתרמש בו המצואה כיון שנפסק קייל' דנוןקין כי' שקדום התחלת המצואה בו דלא חל עליו הקדושה ורק בעית המצואה חל הקדושה. וא"כ ישראל שאמרו נעשה ונשמע דקיבלו עליהם על מצאות ועל תורה ומיד שקיבלו עליהם חלה עליהם קדושת נשמע דהינו התורה דישראל נתקרשו אז עצם הקדושה אבל קדושת נשעה הא לא חלה עליהם בעית הקבלה רק בעית קיומ' של המצואה וזה שלבכתי אחותי כליה דקיים על מעמד הר סני דה' בכח' כליה אז לבכתי באחת מעיניך-בתחילתה באחת מעיניך דהינו שחל עליהם קדושה של קבלת נשמע, לכשתעי בשתי עיני' דאו יהול עליהם גם קדושת נשעה דהינו קדושה של המצואה:

דינהו איתא בזורה"ק על קיומ' המצאות ונשמע א' כדי לידע היאר ומה מחייבות בלימוד התורה ז' בשם הרוקח דמש"ה בLIMITOD אינם מקיימות מכוא להתקלית שהוא יע מעצמו וכמו הנחת אן. וזהו דעתא במנחות רה כולה מהו שאלמור יהוי משומן קיומ' המצאות עשה לאיזה חללית אין: מצד עצם המצואה של שמעות קבלתך רק עול גע נמשן ומכו לא נעשה גAliyi שמוכרחים ללימוד גם שלא יצטרכו ללימוד קבלות של ב' תכליות: עול מצות ועל תורה: וא' בנגד נשמע רע"י מה אל בר נחמני אר"י מה בא מעניך לכשחטעי' על מאמר נעשה ונשמע א' אל ר' יוחנן לא ניחא טלק וארכ' רפאים תפל' ור תורה אין אור תורה ריס ז' יאתם הדבקים בה'シア בטו לת"ח והועשה שכינה. והנראה להסביר יג' דמקיים שארין מצות נזון דבר נשתרמש בו בדבר בקדושתו ותשמי' פו' הוי תשמש קדושה ור הגוף בקדושתו ואותו דהינו ההוראה שנקרה ג' דקים מצות הוי גופו וזהו שאמור אינם חיים לא ייחיה לעל'. ואי דהא

Thank you

ועתה אשה כי בתודה ואומר ברוך שהגעני לזמן הזה. ומיום הולדי עד עחה מכל צרה הצלני. ומחלאים רעים דליתני. ואם באננו לכתוב אין אנו מספיקים ואין בעל הנס מכיר בניסו. וגם ביום שלשות דרך הלווי קפץ עלי סוס גדור ברכוב כוחו ונשכני בגבי (זה נושא ושובר עצם). וברכוב הגומל לחיברים טובות שוגמלני כל טוב והוציאני מן שניו שלום.

כוס ישועות איש ואבשם ה' אקרא:

דברי הכהן בתודה רביה ה' אלול תרבע"ג לפ"ק.

יוסף דובער בהרכז מוה' יצחק זאב הלווי

דרוש י'

מלאכי ג' הזכיר את האוצר ויהי ג'
בזאת אמר ה' צבאות ארוכות השמים ובראי
בלי די. ויש להבין ה
במס' סוכה (ט' מ"ט) ו
משתלם אלא לפי חס
ן ורעו לכם לעדקה וק
הנתינה היא הצדקה והוא
מוליכה לביתו או שטרו
להרבה שנוטן לו פט
כו' שנוטן דעתו לטובות
מובן אמרנו זאינה משפט
ומשמע לאכורה דעל עי
מלבד הטירה שבה לא
ובודאי דלאורה איןנו

משל'י כ"א רודף צדק
צדקה וכבוד. ו'
רודף דזקא. ובמס' ב"ב
במנוכו המליך שבוכו
אכחותיו בשני בצוותה כ
גנוו דבר שאינו עושה
דבר העיטה פירות שנ
צדיק כי טוב כי פו
אכחותי גנוו אוצרות ממו
נפשות שנאמר (קהל יט)
ולוקח נפשות חכם. ו'
שהקשה על הא Dame
עשה פירות זהרי במס
המשנה אלו דברים שא
בעוה"ז והקן קיימת